

عنوان مقاله:

محیط یادگیری کودک و نهادهای معماری پایدار

محل انتشار:

همایش ملی معماری، شهرسازی و توسعه پایدار با محوریت از معماری بومی تا شهر پایدار (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مرحانه نجارنژادمشهدی - کارشناس ارشد معماری از دانشگاه علوم و تحقیقات ، استاد حق التدریس موسسه آموزش عالی خاوران

زهره ترابی - عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات ، زنجان ، ایران

خلاصه مقاله:

دستیابی به نظام اجتماعی فرهنگی غنی ، علی الخصوص در سالهای اخیر که به دلیل پیروی از فرهنگ ماری غرب ، دچار اشتباه مضاعف بوده ایم و به معماری انسانگرا که پاسخگوی نیازهای انسان در ابعاد مختلف است ، کمتر توجه نموده ایم ، ما را به سوی رویکرد جدیدی به نام رویکرد اجتماعی رهنمون ساخت. این رویکردها در کنار نگرشی که توسعه پایدار به معماری دارد ، که همان مفهوم معماری پایدار است ، می تواند شکلهنده مفهومی جدید به نام پایداری اجتماعی در معماری باشد. با توجه به اینکه کودکان ، سرمایه های آتی کشور بوده و نقش مهمی را در ساختن جامعه ایفا می کنند و نیز اکثر ساختمان هایی که امروزه بعنوان مراکز علمی یا فرهنگی کودکان مورد استفاده قرار می گیرند ، از لحاظ کالاد معماری و نوع فعالیت ها ، متناسب نیازهای حقیقی کودکان جامعه نمی باشند در این مقاله بر آن شدیم تا با استفاده از روش توصیفی تحلیلی شامل مطالعات کتابخانه ای به اصول طراحی فضاهای ویژه کودکان ، با تاکید بر قابلیت های محیطی موثر بر ذهن و رفتارشان در قالب معماری پایدارپرداخته ، تا از قابلیت بالای ایشان (به عنوان عامل پیوندنسل گذشته و آینده) برای آموزش استفاده کرده و نیز محیطی شاد و سرشار از انرژی را برایشان فراهم کنیم تا از این طریق بتوانیم معماری پایدار را در جامعه نهادهای نهاده کرده و از آن در تمام امور بهره ببریم.

کلمات کلیدی:

معماری پایدار ، پایداری اجتماعی ، محیط آموزشی پایدار ، مدرسه اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/239430>

